

(Ἀπύρανθ.) Πάτρ. Πόντ. (Κερασ. Ἰραπ. Χαλδ. κ.ά.): Πάτ-
τε τὴ νύφη σας καὶ σύρ'τε τὴν πίσω 'ς τὸ γονικό της Ἦπ.
Σήμερα ἔφαα 'ς τοῦ γον'κό μ' αὐτόθ. || Παροιμ.

Ἐπὶ βρωτ' ἀνεβάτ'ζο μου, ἐκεῖ δὲ ὀνικά μου
(ἀνεβάτ'ζο = συμφέρον, δὲ = εἶναι τὰ) Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.
Ἄμε, μάννα, 'ς τὸ σπῖτι μας κι ἄμε 'ς τὸ γονικό μας,
στρῶσε χαμηλοτράπεζο, νὰ φᾶν οἱ πικραμένους
Χίος

Εἶχαν ποδήματα ψηλά ἀπὸ τὰ γονικά τους
Πόντ.

Ὁ βοραιοί, καὶ λυπηθῆτε με καὶ κάμετε γιὰ μένα,
κι ἀπὸ τὸ σοί σας κρατῶ κι ἀπὸ τὸ γονικό σας
Μῆλ. Συνών. σειριά, σοί, συγγένεια. δ) Τὸ ἀ-
νῆκον ἢ ἀναφερόμενον εἰς τοὺς γονεῖς πολλαχ.: Παροιμ.

Τὸ ὀνικό ἔχ- χάνεται, μ-μ' ἀλήθεια τὸ ' ε' πληθαίνει
(ἡ πατρικὴ περιουσία, θεωρουμένη ἱερά, μεταδίδεται σὺν
ἀπὸ τέκνου εἰς τέκνον, ἀλλὰ συνήθως καὶ δὲν αὐξάνεται, διότι
μόνον αὐτὴ πρέπει νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς δικαιουμένους αὐτῆς,
ὅχι δὲ καὶ ἡ τυχὸν προσαύξησις) Κάρπ. Ἦ παροιμ. εἰς πα-
ραλλαγ. κ.ά. ε) Ἐλαιὼν παρὰ τῶν γονέων κληροδοτηθεὶς
Κρήτ. (Ἰεράπ. Καβούσ.): Ποῦ πηγαίνεις; — Σ τὸ γονικό
(= εἰς τὸν ἔλαιωνα) Ἰεράπ. στ) Νόσος ψυχικὴ, ψυχοπάθεια
Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ.)

γονικοχάρτι τό, Κρήτ. (Νεάπ. Χάν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γονικός καὶ τοῦ οὐς. χαρτί.

Τὸ ἔγγραφο, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στηρίζεται ὁ κτηματικὸς
τίτλος τοῦ ἐκ τῶν γονέων κληροδοτουμένου ἰακινήτου ἐνθ'
ἀν.: Ἐγὼ τὰ χωράφια μου τὰ 'χω μὲ γονικοχάρτι καὶ δὲν
ἔχουν μαγλατᾶδες (δὲν προκύπτουν προβλήματα, ἀμφισβη-
τήσεις) Κρήτ. (Νεάπ.)

γονιμότητα ἡ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐς. γονιμότης.

Γονιμότης λόγ. κοιν.: Οἱ Ἕλληνες ἀβγατίζουν, γεννο-
βολοῦν, πληθαίνουν (γονιμότητα τῆς φυλῆς) Ι. Δραγούμ.,
Ἑλληνισμ. καὶ Ἑλλην., 121.

γονιόκας ὁ, Καππ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γονιός καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -όκας.
Πβ. γυόκας.

Γονιός 1, τὸ ὅπ. βλ., μὲ σημ. θωπευτ.: Ἄσμ.

Κι ἂν τὸ περνᾷ γονιόκα μου, γιαχλίχια μὲ τὸ μόνσο
(γιαχλίχια = μανδύλια καὶ ὅταν περνᾷ ὁ πατήρ μου (ἐνν.
τὸ γεφύρι), ν' ἀφήσῃ μανδύλια μωσχομυρισμένα).

γονιοκάταρος ἐπιθ. Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 207 Ἀττικ.
Ἡμερ., 17.204.

Ἐκ τῶν οὐς. γονιός καὶ κατάρα.

Ὁ ἔχων τὴν κατάραν τῶν γονέων τοῦ ἐνθ' ἀν. Συνών.
γονιοκάταρος.

γονιοκρατεῖμαι ἐνιαχ. γονιοκρατεῖσθαι Ἰόνιοι Νῆσ.
γονοκρατεῖσθαι Α. Μανούσ., Τραγούδ., 2.115 Ν. Πολίτ.,
Ἐκλογ., 134.

Ἐκ τοῦ οὐς. γονιός καὶ τοῦ ρ. κρατεῖμαι, διὰ
τὸ ὅπ. βλ. κρατῶ.

Κατάγομαι ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Πές μου νὰ ζήσης, λιγερή, ποῦθε γονιοκρατεῖσαι;
Ν. Πολίτ., Ἐκλογ., ἐνθ' ἀν.

γονιοπαίδι τό Θράκ. (Περίστ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γονιός καὶ παῖδί.

Τέκνον γονιοῦ, ἦτοι καλῶν γονέων, καλῆς οἰκογενείας.

γονιοπεθερικά τά, ἐνιαχ. γονοπεθερικά Πελοπν.
(Μαντίν.)

Ἐκ τῶν οὐς. γονιός καὶ πεθερικά.

Ὁ πενθερός καὶ ἡ πενθερά τῆς συζύγου: Ἄσμ.

Βγάλ' τα, μαννούλα, τὰ προικιά, βγάλ' τα μὲ τὴν εὐκή
σου,

γιὰ νὰ πᾶν 'ς τὰ γονικά τους, | 'ς τὰ γονοπεθερικά τους
Πελοπν. (Μαντίν.)

γονιός ὁ, γονέος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. κ.ά.) Ζάκ. Θήρ. Κρήτ.
(Μυλοπότ. Νεάπ. Πεδιάδ.) Κύπρ. Λευκ. Μακεδ. (Θεσσαλον.)
Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Ἀρκαδ. Βραχυν. Γαργαλ. Γορ-
τυν. Δίβρ. Ἦλ. Λεχαίν. Μεσσην. Οἶν.) Πόντ. (Κερασ. Κο-
τύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. γον-γιός
Κύπρ. (Λευκωσ.) Κῶς (Καρδάμ.) Νίσυρ. Τῆλ. γονέους Εὐβ.
(Λιχάς) Ἦπ. (Ἀγναντ. Πλάκ. Πράμαντ. κ.ά.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.) γονέο Καλαβρ.
(Μπόβ.) γονέο Καλάβρ. (Μπόβ.) γονέον Πόντ. (Ἰμερ. Ὀφ.)
γονέιος Πόντ. (Ὀφ. Τραπ.) Σκίαθ. γονέιο Πόντ. (Ὀφ.
Τραπ.) γονιός σύνθηθ. καὶ Καππ. Πόντ. (Ἰνέπ. κ.ά.) γονιός
Πόντ. γονιός πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γον-γιός Λυκ. (Λιβύσσ.)
ἀγονιός Καππ. γονιός Πελοπν. (Μάν.) γονιός Καππ. βοιός
Ρόδ. Κάρπ. Κάσ. ὀνιός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. γονιός Πε-
λοπν. (Δημαρίστικ. Οἰτυλ.) γονιός Σκυρ. γονιός πολλαχ.
γονιός Ἦπ. (Ἰωάνν. Κουκούλ. κ.ά.) Θεσσ. (Κακοπλεύρ.
κ.ά.) Μακεδ. (Ἀηδονοχ. Γρεβεν. Δεσκάτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀκαρναν. Σπάρτ.) ὀνιός Κάρπ. Κάσ. Δ. Κρήτ. γονία Τσα-
κων. (Μέλαν. Πραστ. κ.ά.) γονιή Τσακων. (Χαβουτσ.) Πληθ.
γονεῖς λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ὀνεῖς Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) γονεῖ Τῆν. (Πύργ.) γονεῖ Τῆν. (Σμαρδάκ.) βοιός
Κάρπ. (Μεσοχώρ.) γονιοὶ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)
Τσακων. (Χαβουτσ.) γονοὶ Ἀμοργ. Ἀνάφ. Ἀντίπαρ. Ἦπ.
(Λούκοβ.) Κέρκ. (Κασσιόπ. Σιν.) Μῆλ. Πάρ. (Νάουσ.) Πε-
λοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. κ.ά.)
Προπ. (Μαρμαρ.) Σάμ. (Κοκκάρ. Κοντακαίικ.) βοιόι Κάρπ.
(Μεσοχώρ. κ.ά.) Κάσ. γον-γιόι Ἀστυπ. Καρ. (Ἀλικαρνασσ.)
Κῶς (Καρδάμ.) Λέρ. Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Τῆλ. ὀνιοὶ Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) κ.ά. γονιοὶ Ἦπ. (Δωδών.) Θάσ. Θεσσ. Λῆμν.
Μακεδ. (Θεσσαλον. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ. (Παρνασσ.) Τσα-
κων. γονιοὶ Καππ. γονέοι πολλαχ. γονέοι Εὐβ. (Λιχάς)
Ἦπ. (Κουκούλ.) Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.)
(Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Θεσσαλον. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀχυρ. Σπάρτ. Φθιώτ.) βοιόι Κάρπ. γονιόδες πολ-
λαχ. γονιόδες Α. Ρουμελ. (Μέγα Μοναστήρ.) Θεσσ. (Κρήν.
Μαυρέλ. Μεγαλόβρ. Μελιβ. Σταυρ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ.
(Βόιον Θεσσαλον. Κολινδρ. Ρουμλ.) γονιέ Τσακων.
(Μέλαν. κ.ά.) γοννέ Λυκ. (Λιβύσσ.) γονιάδες Κύθηρ. γονιᾶ-
τες Πελοπν. (Μάν.) γονιᾶτε Πελοπν. (Λάγ.) γονιάδε Πε-
λοπν. (Λάγ. Μάν. Νεάπ.) γονιόζοι Προπ. (Ἀρτάκ.) γ'νοι
Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. γονεός. Διὰ τὸν ἐκ τούτου σχηματι-
σμὸν τοῦ τύπ. γονιός βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,13 κέξ.,
89 Ἀκαδημ. Ἀναγν., 3,182 Ἀθηνᾶ 43 (1931), 38. Ὁ τύπ.
γονιός καὶ εἰς Σαχλίχ., Γραφ. καὶ στίχ., στ. 232 (ἐκδ.
Wagner, σ. 71) καὶ ἂν ἔχῃ κύριν ἢ γονιόν, ἐχάσε τὴν εὐκὴν
του». Ὁ τύπ. γονέος καὶ Βυζαντ. Βλ. Ν. Πολίτ., Πα-
ροιμ., 1.25. Ὁ τύπ. γονιός καὶ εἰς Ἑρωτόκρ. Α 940 κ.ά.
(ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) Διὰ τὸν Τσακων. τύπ. γονία βλ. Γ.
Χατζιδ., ΜΝΕ 1,340, διὰ τὸν γονιός, σχηματισθέντα
κατὰ τὸ συγγενή, βλ. Μ. Φιλήντ., Γλωσσολογ., 1.60.
Ὁ τύπ. γονιάδες κατὰ τοὺς μαννάδες, πατε-

